

Когато Лизимахъ се прѣдалъ съ всичката си войска, Дромихетесъ го приелъ твърдѣ любезно, цѣлуналъ го, нарекълъ го баща и го завелъ въ градъ *Ἦλις*, на който положението не е извѣстно. Гетитѣ се стекли въ града и викали, да имъ се прѣдаде плѣнениятъ царъ за наказание, Дромихетесъ обаче ги поучилъ, че било полезно, да го оставятъ живъ, защото ако го убижатъ, то други царѣ щѣли да завзематъ Лизимаховата държава и щѣли да бѣджатъ по-опасни за тѣхъ, отколкото Лизимахъ; ако ли го оставятъ, то щѣли да си го привържатъ съ признателностъ, та лесно ще си взематъ назадъ крѣпоститѣ (*φρούρια*), които Лизимахъ билъ прѣвзелъ. Народътъ одобрилъ думитѣ на своя царъ, и тогава Дромихетесъ избралъ измежду плѣнницитѣ приятели и служители на Лизимаха и ги завелъ у дома си. Като принесълъ жертви на боговетѣ, Дромихетесъ поканилъ царския си плѣнникъ заедно съ неговитѣ приятели и гетскитѣ първенци на обѣдъ.

Два вида софри били сложени: за Лизимаха и неговитѣ хора били постлани нагребенитѣ царски килими, за Дромихета и гетитѣ прости черги; за онѣзи сложили всѣкакви скъпи ястия върху сребърни софри, за тѣзи малко зеленчукъ и месо върху дървени дъски; за онѣзи черпали вино въ сребърни и златни чаши, за тѣзи въ сѣдове отъ рогъ и дърво. Когато пиенето траело нѣколко врѣме, Дромихетесъ напълнилъ най-големия рогъ и, като нарекълъ Лизимаха баща, попиталъ го, кое угощение намира по-царско, дали македонското или тракийското, и когато Лизимахъ му отговорилъ: македонското, тогава Дромихетесъ казалъ: „защо тогава ти се дощѣ да напуснешъ такъвъ блѣскавъ животъ и по-славното си царство и да дойдешъ между насъ варваритѣ, които живѣемъ като диви звѣрове въ пуста и неплодна земя? Защо противъ природата поведе войската си въ тѣзи страни, въ които тя подъ открито небе не може да трае дълго врѣме?“ И когато Лизимахъ отговорилъ, че досега не билъ познавалъ такава война и му се обѣщавалъ, че за напрѣдъ щѣлъ да бѣде съюзникъ и приятел на гетитѣ и щѣлъ да се покаже признателенъ за стореното добро, Дромихетесъ го овѣнчалъ съ диядема и великодушно го отпуснѣлъ на свобода съ всичката войска.

Обстоятелството, гдѣто Лизимахъ повѣрилъ воденъето на войската си на единъ гетски бѣженецъ и неговитѣ думи, че досега непознавалъ билъ такава война, показватъ, че попрището на неговитѣ прѣдишни войни противъ гетитѣ ще сж били гетскитѣ области отсамъ Дунава въ сегашна Добруджа и че Дунавътъ е останѣлъ сѣверна граница на неговата държава.

Македонскитѣ царъ Деметри Полиоркетесъ искалъ да се възползува отъ нещастieto на Лизимаха и да завземе Тракия, но като се научилъ, че Лизимахъ се завърнѣлъ и че епирекитѣ царъ Пиръ трѣгнѣлъ противъ него, оттеглилъ се въ Македония. Прѣвъ слѣднитѣ години Лизимахъ билъ заетъ съ македонски и азийски работи; на 286. год. присѣдинилъ Македония къмъ държавата си и послѣ прѣди похода си въ Азия, водилъ още една война съ гетитѣ, безъ да се знае, съ какъвъ резултатъ.